

konstiga inrättningar såsom trärubbor utåt hösspipan, lacksmetar på stocken, med mera. Vill man nödvändigt ha något särskildt matkorn, så torde en knallhart, med vax fäst på det vanliga kornet, bäst motsvara ändamålet.

Storlabben *) Sundev. (*Lestris pomarina*, Tem.)

(Bredtjertade Labben, Nilsson.)

Med färglagd figur.

Labbarne, som af menige man på sina ställen benämnas svartbrakar, i anseende till deras öfvervägande smussvarra fjäderklädnad, så visserligen nära mäsarne, men ha dock så väl i allmänna utseendet som i slagmärkena anförta vi följande. Nabben är vid roten nästan trind-öfverkäken är försead med en öfver midten gående näbbhud; näbbhornen ligga framom näbbens midt, under näbbhuden framme såokant; sigerten rundad, med de två mellersta pennorna förlängda. — Förevarande art är den största af de egentligen svenska labbarne och vid pass 15 d. l. lång. Tarsen icke fullt 2 tum, af samma längd som mellersta spetsen. De gamla foglarna ha mellersta delen af bröstet samt mageda undergump hvita med några små bruna fläckar framom vingknäna. Aldre foglar ha trådlika glansade gula fjädrar på halsens rygg och sidor. Hos de gamla foglarna äro de två mellersta sigertennorna mera förlängda och vridna, så att de stå på kant; hos de unga åter föga förlängda framom den öfriga sigerten.

För att tillhålligtvis förekommande exemplar af denna art måtte bli tillvaratagna ha vi velat fåta jägares uppmärksamhet på den sammanvidta vildt vi känna, vet man ej om han häckar i vårt land. I vår Nord har han sitt sommarhem i norska Finnmarken. Det är hurvudsakligen om hösten, som enstaka foglar eller små salskap förekomma och föredock locka ett och annat sträfsas inne i landet vid spår och göder. Kanse ha de blifvit väderrifna och sedan vilskomna **). Mest ha de detta varit unga foglar i första eller andra året. Så har ett exemplar (ung fogel) blifvit tillvarataget vid Vesterås, hösten 1865, och enligt be- Vestmanland hösten 1870 samt ett i Nerike oktober 1870. Båda de sist nämnda äro nu förvarade på Caroliniska skolans i Örebro museum. Storlabbens lefnadsstätt liknar de andra södra Labbarrens deri, att han liksom dessa snylgasstar hos mäsar och hämnor. Hans läte är ett strål-
*) Till undvrikande af det långdragna namnet Bredtjertad Labb upplägs vi efter Svenskhet Svenska Foglarna namnet Storlabb för denna art. Den enda be-
**). Nilsson blifvit begagnad för *Lestris caesareus*. Någon förreting bör dock ej vara att beträna, då såv nämnda art knappast kan sägas tillhöra Svenska fauna, emär, så vildt vi känna, endast ett exemplar blifvit anträffadt här i landet, i trakten af Karlstad, 1871.

*) I Öfverligt af Christiania Omegns ornitologiske Raamse nlaner R. Oude, att exemplar af denna art strundom efter mycket stark stormar temligen van- rikt förekomma i de innersta delarna af Christiania-fjorden; ofta till mannan mot stormvaror och andra smfoglar.

Jagter i Siebenbürgen och Ungern.

Under den samfödda titeln »Die vier Jahreszeiten eines Jagd- bunnlersers» ha i några jagtskildringar från Ungern och Sieben- bürgen blifvit meddelade i Jagd-Zeitung. Af dessa återgifva vi här ett par, som väl måla folksed och jagtskick. Redd.

I. Våren.

Det var vår, men icke skalderns vår omred blommor i haren och krausar i spårerna, utan en sådan vår som Sieben- bürgens fjelltrakter bestå sig. Nere i dalarne hade snön visserligen smält bort, men på bergens läg han ännu kvar och stod en till knäna. Kanske tröade det om dagarne en smula deruppe, men dermed var ingenting vunnet, ty snön har då ej en kart af vanlig tyngd och man måste taga till skidor för att komma fram.

Så var det en lång i slutet af april, då ett litet salskap, tre man högt, bestog Harzitta-berget. Efter tre timmars marsch hade vi hunnit till snöfreen och det var för två af oss ej annan frid än att taga på de medförda skidorna. Den tredje brydde sig ej derom, men så var han ock så lätt i kroppen, att den bäst tränade jockey skulle armdans honom. Han gick i spetsen, och mellan vi skriva framåt må jag företaga en mönstring af salskapet.

Mannen som går der i spetsen är, såsom sagt, så liten och spenslig att snön här honom, men i uthållighet och härdig- het har han få sina likar. Dertör är han ock en helt färlig kart för tjädertuppar och björnar; af de sist nämde har han redan tagit mer än ett dussin, dels med bössan, dels med fangsrotskap. För annan jagt är han ej synnerligen föllen. Säsom passionerad jägare har han stundom lemnat göromålen till venster när jagstigen gått till boger, men han har ock så mycket att sysla med, ty han förenar i sin lilla person be- fättningarna af skolmästare, organist och klockare. I skolan och kyrkan låter han stundom en af sina söner skjuta kjensten, men han aldrig försunnat sig vid bröllop, barndop och begräf- ningar, och då händer det honom alltid, att han dagen derpå, som han sjelf säger, duger till ingenting »i anseende till en häftig hurvudvärk». Med skolan har det icke varit så noga, när han fått spaning på en tjäder eller en björn. Ungdomen

Se Jag-Jarb. Tidskr. Årg. X

1878